

Polgár Ferencné Családjával

A kép 1957. január 2-án készült Bécsben annak a hölgynek a lakásán, ahol biztos menedéket találtunk, és akinél néhány nyugodt hónapot tölthettünk. Ha jól emlékszem, nyudíjas ápolónő volt, aki viszonylag kevés időt töltött otthon, többnyire vidéki rokonainál volt. Ilyenkor a lakást ránk hagyta, és igazán otthon érezhettük magunkat. Amikor meg ott volt, akkor a konyhában aludt. A vécé és a vízcsap a folyosón volt, fürdőszobának nyoma sem volt. Így festett egyébként akkoriban egy átlagos bécsi lakóház. Bécsben akkor még nagyon sok helyen így laktak az emberek. Szerencsénk volt ezzel a nénivel. Évi kezdetben bizalmatlan volt, de később nagyon megkedvelte a hölgyet, aki gyermekelőadásokra, moziba, sétálni vitte őt rendszeresen. Jobbra a férjem, középen én, mellettem Évi lányom, balra pedig bécsi vendéglátónk látható. Szerény, kispolgári ízléssel berendezett, tiszta lakás volt, Bécs egyik pályaudvarához közel. Öt hónapig tartott az ügyintézés Bécsben, hogy Venezuelába tudjunk menni, ezért ott a helyszínen is regisztráltatni kellett magunkat. Azonkívül a férjem jelentkezett munkára, hogy addig is tudjon a szakmájában dolgozni. És az történt, hogy az elutazásunk előtt három vagy négy nappal közvetítették ki őt egy nagyon jó állásba. Az első időkben annyi jelentkező volt, hogy nem tudtak a szakmájában munkát adni, ő pedig nem akart mást vállalni. Nekem is ajánlottak valamit egy baromfiüzletben, de hát a gyerektől nem tudtam igazán munkát vállalni. Mikor az útleveleink elkészültek, és a vízumjaink megvoltak, innen indultunk Venezuelába. A mi kimenetelünknek tulajdonképpen egzisztenciális okai nemigen voltak. Talán a legfontosabb szempont az volt, hogy nagyon féltettem a férjemet. 1956 októberében egy hétig nem jött haza, és nem tudtam róla semmit, és a család sem. Azt a hetet átsírtam. És akkor talán úgy éreztem, hogy egy csendesebb helyre kellene menni, egy olyan helyre, ahol nem kell mindig valamitől félni.